14

The Alwaye

Union Christian College Magazine

LICENSE No. 19. Dated 17-6-'26.

OCTOBER 1926

CONTENTS

	Page
Editorial	1
College Notes	4
A College Dramatic Club	9
Mahatma Gandhi—A Political Failure?	11
The New Art Club	12
S. E. Hostel	14
N. E. Hostel	15
The Tagore Hostel	"
The Debating and Literary Society	16
The Social Service League	"
The Dramatic Society	17
The Athletic Club	"
Simplified Spelling	18
Old Students' Notes	22
വിക്രമൻ	23
ഓം വിരച്യജ	24

Magazine Committee

The Principal

The Bursar

Messrs. K. C. Chacko

V. M. Ittyerah

T. M. Muggeridge (*Editor—English Section*)

P. Unney (*Editor—Malayalam Section*)

V. N. Raman Pillai

T. Bhaskaren.

All financial communications should be addressed to the BURSAR and not to the Editor.

The magazine will be published terminally (i. e., three times a year.). The subscription will be 2 annas per copy excluding postage. All wishing to receive copies of this magazine are asked to communicate with the Editor.

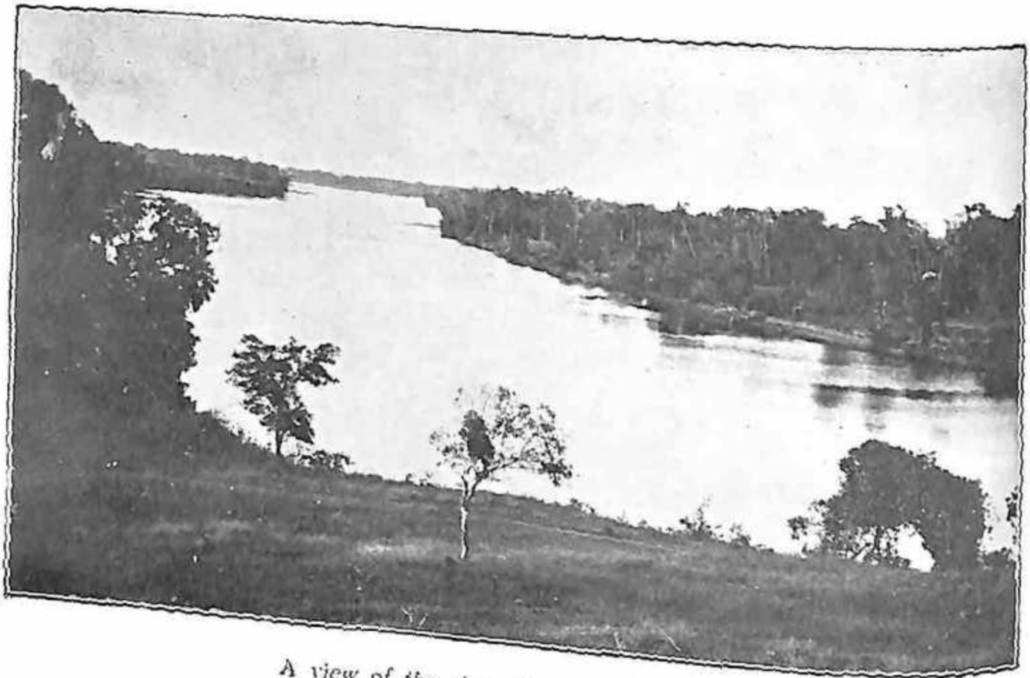

A view of the river from the College.

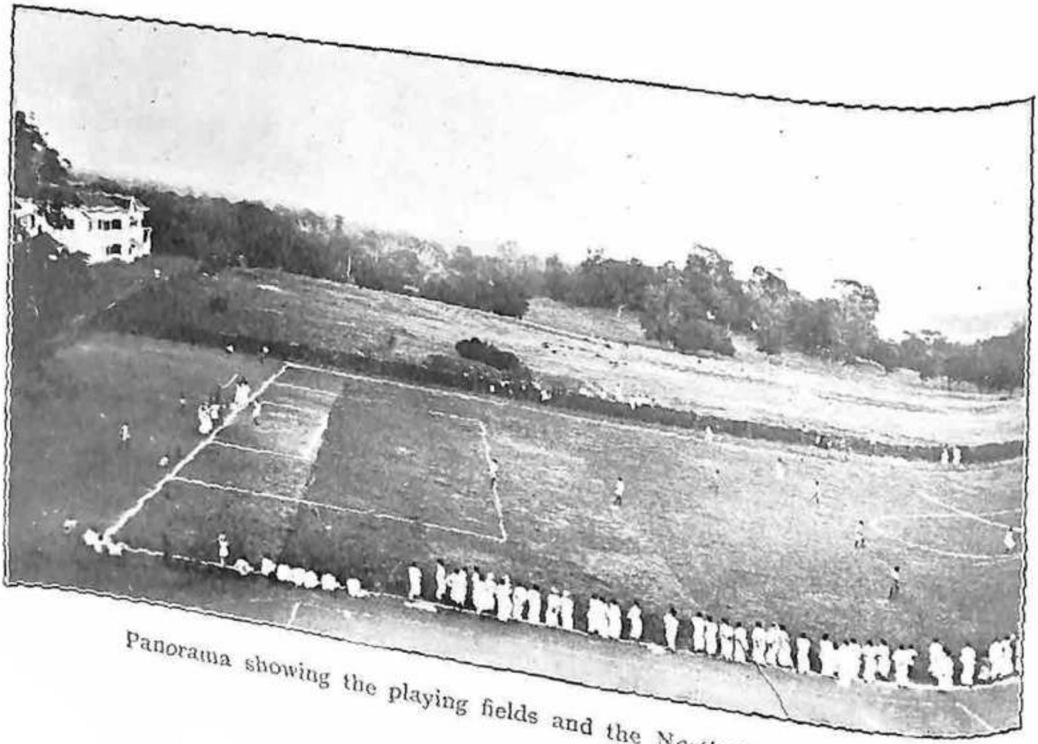

Panorama showing the playing fields and the North-East Hostel.

THE ALWAYE
Union Christian College Magazine

Vol. II. | October 1926 | No. 1.

NOTE

The articles in this Magazine represent the personal views of their writers. They do not necessarily represent the official opinion of the College. Mr. T. M. Muggeridge, the Editor, is personally responsible for the Editorial and College Notes.

EDITORIAL

I sometimes wonder if the written word will ever really be able to replace what is spoken; whether books will ever be able to be, in men's lives, what, in the past, tales have been. A friend of mine — a graduate of this Uuiversity of ours which, like that of Teufelsdrockh, is the worst of all hitherto discovered,— told me once of how, when he was studying in the Intermediate class, he found, in a village near to his home, an old old man who had the gift of story telling; and how he would spend all his vacations in this place listening, sometimes far into the night, to recitations of some of the great epics of India. I say recitations but the word has an unpleasant flavour; it reminds one of annual speech days, and of miserable bleatings of 'The Charge of the Light Brigade', or of 'Where are you going to, all you, big steamers?' done with appropriate gestures, by best students, with neatly brushed hair and neat coats and well-washed faces. Know then that it was nothing like this — this old man's performance — but that it was real and alive and beautiful; and the interesting thing is that my friend learned from it more of literature and of what is truly art, than he did by all the lectures on 'History of Drama' and 'Nineteenth Century Prose,' and what not, that made up the literature part of his B. A. course. But apparently the old men who tell tales get rarer and rarer. This is sad for the strength of religion lies in the stories that clothe its presentation; and no reasoned theology will ever be able to replace them; for they are artistry; and it is only by artistry that it is possible to reach the hearts of men.

In the West we lost much of this artistry of religion at the time of the Reformation. That is the danger of reaction. People hated the abuses of the old Catholic Church — its sole indulgences — its Papal infallbility and so on — so much that, in destroying them, they swept away much that was beautiful besides; as when Cromwell rode his horsemen

into Ely Cathedral and mercilessly hacked down images lovingly carved to the glory of God. The same thing will probably happen to Hinduism. The super-orthodox party, clinging frantically to such evils as untouchability and child marriage and silly caste selectness, will awake such a reaction that, when it breaks, will sweep away, besides those things which we shall all be glad to see the end of, the living artistry by which the Hindu faith has expressed itself. The Hindu will lose the street drama as we have lost the Nativity plays, and his religion will be as lifeless as our own comfortable, bare evangelicalism.

For man is like a child in that he must play; and it is better that he should play at acting the story of Jesus, than that he should play at being a soldier as he did from 1914 to 1918, when his toys of poison gas and bombs and howitzers let loose Hell on earth. More vividly than all the sermons I have ever heard or than all the religious books I have read, I remember being a shepherd in a Nativity play — sitting with my two comrades on the hill-side, dreaming and watching the stars — hearing from angelic voices the glad tidings, and following one new brightest star which led us to Nazareth — carrying in my arms a young lamb as an offering for the king I was to see — finding instead of a palace a manger — entering it and seeing Mary and Jesus and Joseph there — kneeling before them and being joined by the kings (Even then I was a democrat; and it pleased me that they should kneel with us, at any rate, in that place) and hearing great anthems come down from the skies in honour of the birth of the new ideal of love and humility. There was an old carol they sang then, which is one of the sweetest things I have ever heard. I remember it still. This is it:—

I sing of a maiden
That is mateless.
King of all kings
To her son she chose.

He came all so still,
There his Mother was
As dew in Aprille
That falleth on grass.

He came all so still
To his Mother's bower,
As dew in Aprille
That falleth on flower.

He came all so still
There his Mother lay,
As dew in Aprille
That falleth on the spray.

Mother and maiden
Was never none but she.
Well may such a lady
Godes Mother be.

Things like this will make men remember to strive after rightness when they have forgotten the Trinity; and when the Thirty-nine Articles and such like lumber, will have found that oblivion they so richly deserve; for it is beautiful and is like the voice of a man telling a tale. The true missionary would be one who, after prayer and long fasting; and after understanding the common things of men's lives, like feasting and mating and being pensive in the evenings and passionate in moonlight and rebellious when a great wind is blowing, would make a song about his religion and go about the world singing it at wells and in market places and wherever people gather together. And if they loved his song they would love his faith. Nothing that is unbeautiful or inharmonious has the remotest chance of becoming a vital force; if one is to spread a religion one must make it beautiful, and harmonious with the place in which it is to grow — otherwise there is no hope for it.

There is, of course, still the passion play at Oberammergau. That is an example of what I mean. It is performed by peasants, and they love it so much that they refuse to do it for hire. When they were offered some enormous sum — a sum which for most of them would have made them wealthy beyond their widest dreams — by an American Millionaire, if they would take their play to America, they declined. This is one of the hopefullest of signs, for it means that there are still some things that cannot be sold for money — some things too sacred to be expressed in terms of dollars.

Sometimes though it is difficult not to despair, for the very facts of our religious epics become distorted as men seek to conform them with their own greed and prejudice. Jesus said, 'It is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter into the Kingdom of God'; but because the commentators are mostly themselves rich they say that there was a gate into Jerusalem called 'The needle'; and that this gate, being somewhat narrow, was a little troublesome to get through if you happened to be riding a camel. What a convenient gate! It has made it possible for generations of Christians to keep their riches while the poor starve. One finds the same thing in Hinduism. While Rama was searching for his wife he went to the house of a woman named Sabari, who was an outcaste, belonging to the Sabara. She gave him fruits, and, to test their goodness, bit into them. Rama, strange to relate, ate these fruits that she had bitten, apparently with satisfaction and thankfulness. This, of course, cuts at the very heart of untouchability, for if Rama ate what had actually been in the mouth of an untouchable, then refusal to interdine becomes absurd. But it has been discovered that Sabari was not of the Sabara at all, but that she belonged to some other higher caste, and that her name was a mere accident. So Jesus allowed the possession of wealth and Rama observed untouchability!

One day we must perform a Nativity play in the College, but we shall probably do it in English and so spoil it.

---

ollege Notes

This number of the magazine is very small. In the first term of the year when new students feel strange in the College, it is difficult to get contributions. Next term we hope it may be easier.

The College Results in the last University examinations were as follows:

Intermediate Examination.

Thirty-two sat for the examination; sixteen obtained full passes; two passed in Part 1 only and five in Part 2 only.

B. A. Examination.

107 sat for the examination; fifty obtained full passes; seventeen passed in Part 1 only and fourteen in Part 2 only.

Complete pass.

1. Dn. J. Abraham.
2. R. Balakrishna Pillai.
3. T. Bhaskaran Pillai.
4. Eapen J. Eapen.
5. K. G. George.
6. K. Kesavan.
7. C. V. Koshy.
8. M. Marcus.
9. K. M. Mathew.
10. P. Narayana Pillai.
11. P. K. Oommen.
12. A. N. Samuel.
13. K. J. Sleeba.
14. M. Thommen.
15. Titus Eapen.
16. P. K. Velayudhan.

First part only.

1. K. T. Cherian.
2. Itti Mathew.

Second part only.

1. C. M. Chacko.
2. C. G. George.
3. T. E. Mooss.
4. N. V. Paulose.
5. V. N. Raman Pillai.

Group I.

1. M. V. Chacko.
2. P. O. Ittyerah.
3. T. V. John. (2nd. Class in 2nd. part)
4. P. C. Koshy.
5. M. J. Kurien.
6. M. V. Narayana Iyer. (2nd. Class in 2nd. part.)
7. P. N. Ninan.
8. A. V. Raghava Wariar. (2nd. Class in 2nd. part)
9. V Sankara Iyer.
10. V. Sankara Narayana Iyer. (2nd. Class in 2nd. Part)
11. V. Venkitaraman.

Group IV.

12. P. Achuthan Pillai.
13. K. P. Balakrishna Menon.
14. V. Rama Menon. (Varanatt)
15. V. Rama Menon. (Vattaparampil)
16. S. Subramania Pillai.
17. Varughese K. Thomas
18. K. M. Kuriakos.
19. N. Narayana Menon.
20. V. N. Raman Pillai.
21. P. Sankara Menon

Group V.

22. C. Alexander.
23. P. A. Chacko.
24. A. V. Gabriel.
25. K. N. George.
26. M. T. George.
27. V. Gopalan Nair.
28. P. V. Jacob.
29. K. J. John.
30. T. M. John.
31. P. K. Koshy.
32. M. P. Kurien.
33. E. Krishna Menon
34. P. T. Mathew.
35. K. H. Muhamad.
36. P. Nanoo Pillai.
37. K. C. Philip.
38. N. Rama Swami.
39. P. Sanku Pillai.
40. P. Soolapani Wariar.
41. P. Subramanian.
42. P. Thomas.
43. V. V. Zacharia.
44. K. Krishnan
45. T. K. Kurien.
46. K. P. Neelakandha Pillai.
47. M. I. Samuel
48. S. Subramania Iyer.
49. Dn. P. J. Thomas.
50. C. C. Varughese.

B. A. Result.

68 out of 104, got part 1.
16 out of 22 passed in Mathematics. — 5
13 out of 18 passed in 2nd class Philosophy.
36 out of 51 passed in History.

First part only.

Group I.

1. N. M. Abraham.
2. K. W. Abraham.
3. K. Akhileswran.
4. K. T. Kurien.
5. P. C Kurien.
6. A. Parmeswara Iyer.
7. P. A. Rama Iyer.
8. V. G. Subramania Iyor.
9. P. T. Varughese.

Group IV.

10. W. C. Jacob.
11. P. Sankunni.
12. K. M. Kumara Pillai.

Group V.

13. K. K. John.
14. G. Raman.
15. C M. Abraham.
16. V. V. Chacko.
17. K. Pachu Pillai.

Second part only.

Group I.

1. P. A. Chacko.
2. T C. Joseph.
3. K. M. Kurien.
4. M. C. Thomas
5. K. Thomas (2nd Class in 2nd. part)
6. P. T. Mathai.
7. K. S Krishnan.
8. T. C. Cherian.
9. V. T. Kurien.
10. P. Madhava Menon.
11. P. S. Keshava Namboodiri.
12. K. K. Mathai.
13. P. Narayana Pillai.
14. P. E. Thomas.

There were five second classes in Mathematics.

Scholarships have been awarded for the year as follows:

CLASS 1.

1. '*Boobilie Scholarship*' instituted by Dewan Bahadur Dr. V. Varughese: awarded to K. P. Ithack. Rs. 10 per month.

2. *Best student's scholarship* — to be awarded.

CLASS 2.

1. *Best student's scholarship* : awarded to T. N. Keshava Pillai. Rs. 84 per year.

CLASS 3.

1 *First Class student's scholarship:* awarded to P. G. Chandrasekharan Pillai. Rs. 56 per year.

2. *Best student's scholarship* : awarded to M. Ipe. Rs. 112 per year.

CLASS 4.

1. *First Class student's scholarship* : awarded to R. Narayanaswami. Rs. 56 per year.

2. *Best student's scholarship* : awarded to K. S. Abraham. Rs. 112 per year.

Admissions to the College this year are as follows :

Junior Intermediate Class.	Group I.	41	students.
"	" III.	28	"
	Total.	69	
Junior B. A. Class.	Group I.	23	"
"	" IV.	21	"
"	" V.	31	"
	Total.	75	"
Senior Intermediate Class.		26.	
Senior B. A. Class.		55.	
Total strength of the College this year.		225.	

A meeting of the College Council was held on the 10th May 1926 at 5 p. m. in the Tirumula Villas Balika Madhom, at Tiruwalla. The following members were elected :

Malankara Syrian Church.

Mr. M. A. Chacko
" K. C. Mammen Mappilai.
" O. M. Cherian
" C. P. Tharaken

Mar Thomas Syrian Church.

Dr. V. Varughese
Mr. C. P. Thomas
" K. K. Kuruvilla
" P. V. Varghese.

Anglican Syrian Church

Rev. W. S. Hunt
Mr. John Kurian
" P. Cherian
" P. T. Cherian.

Bishop Moore visited the College last term.

Mr. C. P. Matthew was appointed by the University as an examiner in Philosophy Honours.

The new science building is now complete — we shall hope to have a photograph of it in our next issue — and group one work is in full swing.

The Rev. George John, Mr. V. Somasundaren and Mr. B. J. Baliga have left the college staff; the Rev. George John to be in charge of a hostel in Trivandrum, and Messrs Somasundaren and Baliga to join the staff of the Boyala College, Madras. The Rev. Dr. Moffat, Mr. T. B. Ninan, Mr. P. K. Madaven, Mr. Anantarama Iyer, and Mr. Sundra Rao have joined the staff this term. So that the full college staff now is as follows:—

Principal	Mr. A. M. Varkki, M. A., B. L.
Bursar	,, L.W. Hooper, B. A. (*Hons.*) (Cantab.)
Lecturer in English	,, A. M. Varkki. M. A., B. L.
,,	,, T. I. Poonen, M. A.
,,	,, T. M. Muggeridge, B. A., (Cantab.)
,,	Rev. T. V. John, M. A., L. T.
Tutor in English	Mr. H. Sunder Rao, B. A., (*Hons.*)
Lecturer in Mathematics	,, T. S. Venkitarama Iyer, M. A.
,,	,, A. M. Varkki, M.A., B. L.
,,	Mrs. W. E. S. Holland, B. SC.
,,	Mr. T. B. Ninan, M.A.
Demonstrator in Physics	,, K. I. Kurien, B. A.
,, *Chemistry*	,, T.R. Anantha Rama Iyer, B.A. (*Hons.*)
Lecturer in Mental & Moral Science	,, K. C. Chacko, M. A.
,,	,, C. P. Matthew, M. A.
,,	Mrs. W. E. S. Holland, B. SC. (*Hons.*) (London)
,,	Mr. K. Jacob, B. A. (*Hons.*)
Lecturer in History & Economics	,, V. M. Ittyerah, M. A.
,,	The Rev. W. E. S. Holland, M. A. (*Hons.*) (Oxon.)
,,	Mr. T. I. Poonen, M. A.
,,	,, L. W. Hooper, B. A. (Cantab.)
Lecturer in Malayalam	,, D. Padmanabahan Unni, B. A.

Mr. Dann, town planning officer for the Madras Presidency, visited the College in connection with the new science building, which he has designed, and delivered an excellent address in the Chapel on Pacifism.

The College authorities would be glad if old students would let them know their movements.

A small fund is being raised by the staff to help poor students. Contributions to this would be welcome. Mr. T. I. Poonen is in charge of it.

Dewan Bahadur Dr. V. Verghese, Durbar Physician for the State of Cochin, has awarded a scholarship of Rs 120 per year, to the College in memory of his son. It is to be called the 'Boobilie Scholarship.'

The prizes to be awarded this year are as follows :

1. Scripture prize
2. Dewan's prize. Rs. 100. English Essay. Intermediate and B.A. Classes.
3. General Knowledge prizes. — B. A.
4. General Knowledge prize. — Intermediate.
5. English Essay prize. — J. Intermediate.
6. English Verse. — Intermediate & B. A.
7. Malayalam Verse. — Intermediate & B. A.
8. Malayalam Music. — Intermediate & B. A.
9. Nature Study. — Intermediate & B. A.
10. Art prize.
11. Chess prize.
12. Photography prize.
13. Ping-pong prize.
14. Sports prizes.

We beg to acknowledge with thanks the receipt of the following magazines.

The Maha Raja's College Magazine, Ernakulam.
The C. M. S. College Magazine, Kottayam.
The American College Magazine, Madura.
The Government College Magazine, Mangalore.
St. Thomas College Magazine, Trichur.
The Presidency College Magazine, Madras.
The Catholic Educational Review, Mangalore.
The St. Paul's College Magazine, Calcutta.
Queen Mary's College Magazine, Madras.
The Student's Chronicle and Serampore College Magazine.
Union Noble College Reader.
St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly.

The College Day will be celebrated on Friday, November 5th., when the Rev. Dr. Machpail will preside.

P. C. Koshy was first in the high jump and P. M. Abraham first in the quarter mile, in the Olympic Games at Trivandrum.

In connection with the Social Service League Dr. Verghese, of the Cochin State Medical Service, will deliver a series of twelve lectures in the course of the year, on First Aid and Ambulance.

We wish to acknowledge with thanks the following donations which we have received since the publication of our last magazine in March.

	Rs.	as.	p.
Anonymous	100	0	0
Do.	100	0	0
Dr. Abraham George	50	0	0

	Rs.	as.	p.
A. V. Mathew	5	0	0
Geevarughese Murimattam	5	0	0

	Rs.	as.	p.
O. M. Cherian	40	0	0
C. M. Rama Chandra Chettiar	5	0	0
Miss Debenham	26	8	5
K. K. George	5	0	0
M. A. Koruth	15	0	0
K. K. Chacko	10	0	0
M. I. Kulangazhe	200	0	0
K. Kuruvilla	10	0	0
Dr. M. Koshy	20	0	0
P. C. Koshy	5	0	0
Dr. V. M. Kurien	25	0	0
P. J. John	10	0	0
P. John	1000	0	0
P. M. Mani	35	0	0
C. P. Mathew	15	0	0
K. M. Mani	10	0	0
The Hon'ble Khan Bahadur Mohamad Usman Sahib	50	0	0
Mani Thomas	100	0	0
P. T. Thomas	50	0	0
M. C. Thomas	100	0	0
A. G. Thomas	10	0	0
P. V. Samuel	5	0	0
Thomas Stephen	50	0	0
Dr. V. Varughese	200	0	0
P. J. Varughese	156	0	0
P. I. Varughese	400	0	0
E. V. Kochu Vareed	25	0	0
M. T. Vareed (Mazhavancheri parampath)	10	0	0

A College Dramatic Club

We are pretty fond of dramas and dramatists; but we do not know why. The other day when Mr. P.— attacked us with the question 'Why do you like Hamlet' we found refuge in the reply 'Because it is a drama.' Strip Hamlet of all its beauties; we shall like it still if it can be called a play. We respect all dramatists and it is our ambition to become one. Unfortunate! it is an aspiration too high for us to wing to. A mosquito cannot soar as high as an eagle. No, we cannot enjoy the lofty position of a play-wright. Yet it may be that we can fly in a lower plane. So let us see whether we can write on a Dramatic Club.

Come, dear reader, it is past eight in the night; let us go hand in hand into that spacious hall in which the Club will assemble soon. What a wonderful building! it is all doors and windows. Ha! we are a bit late; every member is already here. Look! look! don't you see a man of fair complexion, in a simple dress, sitting very near the stage and glancing across it. He is the president — he that now gets up with a pleasing look. We know him well. He must be a singularly fortunate man since he gets all the fruits. But does he not labour? Of course, he does. He strains his lungs to ask the man who goes to take him into the hall 'Are the lads assembled?' In case it so happens that an actor is late he will not express the least symptom of impatience. He condescends to attend every rehearsal and even to correct in his own manner the actors who go wrong. To crown all he is the last person to leave the hall. He does work and the fruits must be his.

Oh! God! what is that poor chap that moves from place to place with weary steps? Has he a great burden on his shoulders? A heavy load hangs on his mind. We have seen him too often pulling students to this hall. Ha! it is the secretary — a singularly unfortunate man. He gets out of his room an hour before every rehearsal and tugs the players one by one to the stage. But this alone will not do. He must even chain each

promotheus to his rock so that one may not escape in his absence to hunt another. This is no labour and he gets no fruit. Being much occupied with 'She stoops to conquer' he sleeps not a wink. Let a short week roll by and there dawns the long-looked-for College Day. The play must be ready by then. Certainly it will be ready. Why should he then unnecessarily trouble himself? We have no pity upon him.

The rest are the actors; but not all. They form indeed a jocund company. The one that is sitting with his legs wide apart is the bashful Mr. Marlow and that short fellow next to him is his conquering wife. Yes! there at that corner stands the old-fashioned Mr. Hardcastle and by his side is seen his fashionable sweetheart talking with Mr. Hastings. But where is Miss Neville? Already you have seen her; it is she that is smoking. Here we will stop. The drunkard Tony — Sir Anthony Lumpkin if you want — must be found out by yourself.

Now a piece of philosophy. Of all the various centres of activities in a College excluding regular study the Dramatic Society is the most important. The fundamental aim of every other Society is seen in it and is carried out more satisfactorily by it. What is a Debating Society if not the Dramatic in a miniature form. A meeting conducted under the auspices of the former resembles a performance of the latter on a very small scale. It is a one-scene-play of little plot and less action, the speakers representing the actors. If the Society develops the eloquence in man the Club develops it to a greater extent. The one makes us speak; the other makes us act and thus speak. The words of a player accompanied by action are far more strong than those of the speaker only. Consequently any praise that is given to the Debating Society does actually belong to the Dramatic Club.

Next there is the 'Social Service League.' Its very name suggests its aim. It exists to serve and it serves. But in the radiantly brilliant service of the Club the dim help of the League cannot shine. In a comparison of the two the latter is but the ghost of a service. The greatest help that one can do is to curl on the face of one's neighbour an innocent smile. This is what the Dramatic Society does. It makes men happy. At a single performance even the most studious of students forget the wretched company of his books over which he sat pining some two hours ago. The examination serpent uncoils itself and leaves him free for a time. The furrows on his cheeks are in the twinkling of an eye converted into dimples and his lips frequently shape smiles of unparalleled grace. Poor teachers doomed to lecture from morning till night are made to enjoy a blissful paradise. They are given cups of pleasure and mirth which being sweeter than honey they drink again and again. Their deadly pale faces once more bloom into life, their hearts thrill with joy and they mentally sing. The guests are not a whit behind in their happiness. They, paralysed with pleasure, sit open-mouthed as if to swallow the very air that comes from the stage. Here is a specimen of genuine service that one cannot get from the League and in that one cannot get it, the higher claim of the Dramatic Club is to be admitted.

True it is that the Student Christian Fellowship attracts men towards religion. It teaches them to pray. But the prayer that a spectator breathes as he sees the scenes unfolded on the stage comes from the bottom of his

heart and it bears the stamp of the very quintessence of absolute sincerity. It makes men religious. As they watch the play there is actual union among them ; every one thinks but of the drama.

The Athletic Association must now be taken up. It makes men healthy if it spoils not their health. But that condition is difficult to be fulfilled. Reader, you go to the stage and act an active part, it will give you sufficient exercise and if you are so clever as to make periods in the midst of your speeches you will even perspire! On the stage you play a manly game — the game of life and death — ; but in the field it is football at the most.

We are of opinion that we must now include what we have excluded. Regular attendance in classes teaches us a great deal. But the Dramatic Club gives us a wonderful experience of the world. It not only satisfies the imitative instinct in man but instils into his brains the greatest of all facts, the livableness of life. Reader, understand this. Farewell!

P. N. N.

Mahatma Gandhi — A Political Failure ?

The readers must excuse me for troubling them with an old story. Our enthusiasm is for the new thing, for the Paris fashion as it arrives. The name of Mahatma Gandhi has become tame in our mouths and his ideals and messages have become cold in our hearts. Ruskin says that the worst mockery of your king is to ask him for what you do not want and I fear whether giving a man what he does not require is not a mockery of the same type.

It is in the choice of Non-Co-operation as a political weapon that Mahatmaji is first accused of failure. He is condemned of performing a dangerous experiment upon the young students of the country. It was in 1921. In 1924 the students again flocked to the Colleges and the Lawyers to the Courts. Council entry was sanctioned. N. C. O. as a political weapon was thrown overboard, and Gandhiji gave to the word 'N. C. O.' varying explanations which I do not take the trouble to repeat here.

But was he absolutely in the wrong? How can a concientious man co-operate with a thing he believes to be unjust? If he co-operates, is it not consummate hypocrisy? Gandhiji is never an hypocrite. He is a solid reality. He does not hide anything, but reveals himself to all the world.

Gandhijl knew that few of the existing educational institutions could produce young men of the calibre of which the country was in need. I know of such institutions where not a particle of true patriotism is sown, nay, where it is banished as treason, where countrymen are hated as non-civilized boors, where vernacular is deemed as unfit as a meansof communication, where foolish mimicry of Europeanism is taken for the highest enlightenment, where students are taught to hoist a foreign flag over their bare heads without any feeling, in short, where a slavish mentality is regularly developed, and guarded from outside influence. The future of India rests upon students, and so they ought to be properly educated.

Was it then a folly on the part of Gandhiji to ask the students to desert such schools? But the whole scheme fell through. Very few students obeyed the call, and the people who were earnest in babbling were not willing to run a risk for their country.

N. C. O. can never be a failure if it is used unitedly and without violence and it is the only safe method our country can adopt in the present state of affairs and it is also the most moral weapon anybody can use.

If Gandhiji knew that he was in the right why did he allow council entry? Why did he interview Lord Irwin on business of Government? Is he not apparently inconsistent?

We need not put too much stress upon consistency in a political field. Consistency lies in the moral principles that actuate the man. In the interview Gandhiji only preached his message to Lord Irwin as man to man.

About Khaddar, I will not say too much. Our political liberty to which Economic Liberty is absolutely necessary depends largely upon the rejuvenation of village industry. That is why Mahatmaji universally harps upon the word 'Khaddar.' We can only truly dress well when, at the same time, we dress others also. Their welfare and happiness will ultimately be ours too.

The idea of National unity had been sufficiently discouraging. The Calcutta and Rawalpindi riots have shattered our hopes and increased those of others. But a strong reaction has lately set in. The uplifting of the depressed classes is a salient feature of unity. Voluntary village Panchayats pacified the communal tension at Rawalpindi and the Bakrid celebrations throughout India passed off almost peacefully owing in part to the strenuous work of National leaders.

It is only when the people get to realize their responsible position in Government, that they can be really converted. They must have an intensive education to enlighten them, and extensive propaganda to inspire them, an external pressure to unite them, and an absorbing aim to direct them. Mahatmaji was the only able man to guide a bewildered India, but we stood aloof and did not accept him as leader. The fault was ours and rightly the failure too.

K. O. T.

The New Art Club

Full many a gem of purest ray serene
The dark unfathomed caves of ocean bear
Full many a flower is born to blush unseen
And waste its sweetness on the desert air.

This stanza of Grey may be urged as one of the great defects of the present system of Indian education. True education means the strengthening of the powers and faculties of mind and body but in the twentieth century it has changed its meaning into the non-strengthening of these powers. There is no more evidence needed to prove this than the 'ancient and owl-like demeanour' which the so-called educationalist has when he crawls out of the porches of the University. It is a matter of great regret that in our Colleges and Schools no ample scope is yet given to the development

of individual capacities and talents which from time imemorial have been born to blush unseen.

There is, as a matter of fact, a universal factor which appeals to almost all, if not to all persons, irrespective of caste and creed, literate or illiterate, rich or poor, viz. beauty; there is, however, no doubt that the standard of appreciation among these various persons may differ, but that does not mean that they are blind to beauty. No one of God's creature can hate beauty; God has revealed Himself and speaks through Nature and we as His children cannot close our ears to His words. In the annals of literature we find that there were some ardent followers of this great master, Nature. To Wordsworth, Nature was his open book and every drop of water and every falling leaf spoke to him volumes; to Michael Fawless — to come nearer to our own country, Nature was her 'Companion who makes no mistake' and it often speaks to us things wonderful — things impossible to be put into words. We cannot but join with Michael Fawless when she says: 'If we will not listen her now how shall we understand hereafter?' But unluckily, our College and School curricula provide no scope for listening to this wonderful master. To our students half an hour spent in the library is perhaps ten times better than half an hour in the open field; surely half an hour is sufficient to cram up that 'the French Revolution has the falsity of a dytheram in history.' It is no good finding fault with our poor students on whom is thrust a bundle of sensible as well as insensible books — perhaps the latter the more usual case — and, as if they are not sufficient, a double number of annotations — the safest guards to University Examination — but it has been the course of events and let us hope that this system will not be followed hereafter.

I am really proud to say that our College has begun to understand and appreciate the individual talents of her students that were hitherto lying unobserved and unencouraged. A mere observation of our last year's prize list is a clear indication of this fact; there was a prize for painting, one for a collection of flowers and leaves, and one for music, etc. Towards the close of the last year it was quite clear that there were students who would do well if encouragement and scope were provided for them and it is on this realisation that the *Photographic and art* society of this year have been founded. From a membership of four it has rapidly increased to twenty-four — we had to restrict our number for lack of provision — and of these twenty-four we formed two separate socities, one *Photographic* and the other *Art*. These societies have a very suitable and convenient room in the upper storey of the Mangalapuzhe bungalow. In this connection we cannot but express our gratitude towards Mr. L. W. Hooper for all the troubles he has undergone to organise these small institutions; we are also thankful to the authorities of the Mangalapuzha bungalow for granting us permission to utilise the upper room for that purpose.

The very site of our club room offers much scope to appreciate more and more the beauty of Nature. There are certain rules and regulations which form the constitution of our societies. Our government is neither a monarchy nor an aristocracy but a pure democracy that perhaps excels that of the Ancients, because the working of our government does not depend on slavery. Again, apart from the artistic side of life — which is

the main motive of our society, it has, I believe, an indirect influence in the world of politics as teaching the members to value each other's judgments which, of course, is the essence of democracy towards which our present century is working. The two societies usually meet on every Saturday afternoon to do practical work and on all other days the club room is available for the members. We have now only a limited number of cameras and painting-boxes and we hope to get some more in the near future when we have a sufficient fund. In this connection let me invite the attention of all generous people to encourage our small beginning in every way possible, through contributions as well as advice and we shall hope to show that your encouragement has not been at all in vain, on the occasion of the next College Day Celebration.

The appreciation of Nature and her beauty and consequently, the attainment of true knowledge– knowledge that is entirely different from that which we got within the College walls — is the aim of our societies.

The position of our College, to put it in Mahatma Gandhi's own words in an ideal situation, and certainly offers much scope for appreciating and understanding the beauty of Nature and hence for developing the artistic side of man's character. Let me on behalf of these societies assure my College authorities and also the readers of this magazine that we shall try our level best to be an example to all the other educational institutions in our country, where, I hope, will also in due course be given ample scope to the development of the students' hidden talents, and that all the help you render to our societies will not be in vain.

S. E. Hostel

It is only the extraordinary and the singular that attract people's attention, and when the Editor asked us to supply some hostel notes, to us it doubtless seemed to mean that we should look for some noteworthy facts about our hostel. However, we make ourselves bold to come to certain simple facts about it.

The intense heat of the summer sun had, of course, parched up much of our last year's garden, but reinforcements arrived early this term thanks mainly to the artistic sense of our warden ; and a few ellipses, circles and such-like geometrical figures now constitute our young garden, and laugh with tiny flowers of every hue.

Our common room has at last been adorned with the much-wished-for portrait of the Mahatma and it is a most life-like and delightful one. The newspapers we get down are really more than enough, but the only consolation one can have is that they are worn to tatters within a couple of hours presumably owing to the voracity in getting at and devouring the news and other things they contain. Ping-pong is the most exciting of our indoor games; and those who have that extremity of patience to wait and wait for their turn have either to cry themselves hoarse — as is often the case — or to peruse newspapers in a corner keeping one eye on the ping-pong table and the other in the paper.

The immigration of the younger generation to the Tagore and of the

elder to the N. E. has left us hanging in the air; the healthy balancing rivalry has vanished and the charm of eye and class has deepened. In the matter of religion and worship, we have undoubtedly progressed or at least varied. The common prayer-room is furnished with Italian paintings, but we doubt whether many members have seen them. The Hindus, it is noteworthy, have begun an evening prayer service.

Meanwhile we are all doing well.

N. E. Hostel

At the general meeting the following officials were elected:—

General Secretary.	Mr.	P. J. Matthew
Athletic Representative.	,,	P. M. Abraham
Committee Members.	,,	T. P. Chandy
	,,	A. K. Chacko
	,,	J. I. Chaly
	,,	P. I. Varkki

Things have preceded quite as usual; our papers come regularly; in study hours we are silent; in the interval between 9 and 9.30 we turn ourselves into a bear garden, and so on. Most of us are nearing the time of our final examination, so that, on the whole, we tend to be melancholy. Our melancholy is tempered with strange and sudden outbursts of almost hysterical mirth, for only so are we able to forget ourselves and our cares. Truly a hostel is a sad sight when it is possessed with the examination fiend. One hears voices droning miserably and monotonously. One sees lights burning far into the night and eyes that have in them a curious mixture of dull determination and terror. It is like a regiment waiting for the signal to attack. The only difference is this, that one expects men to vulgarise themselves when they fight, while with us it is poetry that is being droned wearily; drama that is being studied with a kind of tread-mill agony; the pageant of history that has transformed itself into wretched notes; all the best and the purest of man's work, in fact, which is being degraded into a mangy, learning by rote, scientific method of persuading an examiner to give a pass.

But why dwell on it? It is no good going on flogging a dead horse—one must get a new one.

The Tagore Hostel

At the general meeting the following officers were elected:—

General Secretary.	T. N. Keshava Pillay
Athletic Representative.	P. K. Daniel
Committee.	I. K. Oomen
	V. E. Andrew
	P. M. Matthew
	K. Siva Rama Iyer

This year, with the starting of Group I, we have many more young

students in the College. (Was not the barber heard bemoaning the fact that half his custom was gone?) The Tagore Hostel has been specially set apart for these.

The Warden is now Mr. P. Ninan.

The Debating and Literary Society

The society began work early this term under the able guidance and chairmanship of Mr. C. P. Mathew, M. A. This year it is a noteworthy fact to observe that the college debating and literary society is divided into the junior and senior branches, the junior branch consisting of the Intermediate class students and the senior branch, of the B. A. class students.

The senior branch elected the following to form a committee with Mr. C. P. Mathew as president, Mr. P. I. Varghese as secretary, Mr. C. Pappy as treasurer and Messrs M. S. Kumaran Nair and V. V. Kunchuny as committee members.

The first of our debates was opened by Mr. P. A. Kasim. He moved the proposition that 'Material progress has not made man any the happier.' The proposition was opposed by Mr. R. Balakrishna Pillay. The debate was very warmly conducted, many members of the staff and students took part in the discussion. The proposition was carried when put to vote.

Our next proposition was that 'The prohibition of the sale of liquor is a desirable piece of legislation.' The proposition was moved by Mr. S. Madavan and he was opposed by Mr. K. O. Thomas. We are sorry to note that the proposition was not carried.

We hope to have some special meetings this term and we have made it a point to invite gentlemen from outside to address us.

The Social Service League

The annual election of the Social Service Committee was held at a meeting of the staff and students of the College, on July 8th., the Principal presiding.

The Rev. W. E. S. Holland, president of the league, addressed the College on the importance of Social Service, and made some tentative suggestions of the possible lines of activity to be undertaken by the College. The various items proposed, are (1) Survey, (2) Health, (3) Temperance, (4) Co-operative Society, (5) Beggars, (6) Ambulance and (7) Hospital visitation. That these suggestions were warmly welcomed by the whole College, is best illustrated by the rush of volunteers, both from the staff and students, to each department of the League.

The following thirteen constitute the committee.

Rev. W. E. S. Holland,	*President.*
Messrs. T. Venkita Raman,	*Staff Representative.*
" R. Balakrishna Pillay,	*General Secretary.*

Mr. K. O. Varkey,	*Secretary for Survey.*
" A. K. Chacko,	" *Health.*
" V. J. Varghese,	" *Temperance.*
" A. T. Thomas,	*Beggars.*
" K. O. Thomas,	*Co-operative Society.*
" C. K. Chandy,	*Ambulance.*
" P. M. Abraham,	*Hospital Visit.*
" Eipe Varghese,	*School.*
" S. Madhavan } " P. A. Kasim }	*Nominated Members.*

In view of practical difficulties, the General Committee dropped the 'Beggars item' while unanimously accepting all the rest. Then a sub-committee for each of the accepted branches of work was drawn up. In separate sub-committee meetings, the general scheme of the work of each branch was outlined. Hospital visitation and Ambulance Committees have begun their regular work, while the other committees are busy with the preliminaries. From the enthusiasm of the president, assisted by the ready and dutiful response of the sub-committees, backed up by the whole College, happy anticipations of effective work can be entertained.

The Dramatic Society

Two new secretaries have been elected.— for Malayalam Drama Mr. S. Madhavan and for English Drama Mr. K. W. Abraham.

Rehearsals are proceeding for performances, on the College Day, of Charvarthan and "Hassan" by James Elroy Flecker: with what result will be seen on November 5th.

The Athletic Club

So far arrangements have only been made for football, volley and badminton. As soon as the monsoon is over tennis will be begun.

The following office-bearers have been elected.

Football.	Senior club.	A. G. George (Capt.)
		P. K. Narayana Pillay (Sec.)
	Junior club.	K. G. Verghese (Capt.)
		V. E. Andrew (Sec.)
Volley.	Senior club.	K. O. Varkki (Capt)
		V. K. Verghese (Sec.)
	Junior club.	V. C. John (Capt.)
		I. K. Oomen (Sec.)
Badminton.	Senior club.	Fenn Cherian (Capt.)
		N. V. Bhaskaren (Sec.)
	Junior club.	K. M. Matthew (Capt.)
		K. C. Matthew (Sec.)

It will be noticed that this year the different clubs have been divided into junior and senior sections.

Simplified Spelling

A report of a meeting of 'The Simplified Spelling Society' has come to hand, and we print below the opening address by Prof. Gilbert Murray. This should be of interest in a country which has elected to have English as the medium of instruction in its educational system. One imagines that the vagaries of spelling in that language must prove even more baffling to Indian boys than they do to English ones. There would seem to be, even in the most revolutionary-minded of men, a deep strain of conservatism. One may talk gleefully of defying conventions; of doing away with governments and peerages and private ownership and stiff collars and what not; and yet one finds oneself shuddering with horror at the thought of spelling colour 'color' or, worse, Phyllis, 'Filis,' despite the obvious saving of time and trouble that would result from it.

This innate conservatism would seem to be at once the tragedy and the salvation of man—the tragedy because it means that progress can only be won in the teeth of a great wall of unreasoning, stolid opposition—the salvation because it prevents sudden and ill-thought-out changes from being put into practice before the world is ready for them. Not so very long ago it was thought most indelicate and immodest that a lady should ride a bicycle, for no reason except that up to that time they hadn't ridden them. Now, in the West, ladies on bicycles are accepted as unsurprisedly as men on bicycles. And yet, if there weren't such a weight of conservative opinion as this, the whole continuity and evolution of our national life would be spoiled by the sudden and devastating changes that would, from time to time, be brought in.

Of course simplified spelling is good; and of course we ought to get over our silly prejudices about it—still—but let us leave it at still.

Chairman, Ladies and Gentlemen. It is a long time since your unworthy Chairman has had the pleasure of addressing a meeting of the Simplified Spelling Society. I feel all the more grateful to some that I see around me, who have been keeping the flag flying during these recent years.

As you know, we have a petition which is now about to be sent to the Prime Minister to ask the Government what I think we have asked them before, to appoint some sort of body — we do not say a Royal Commission — but some sort of learned and effective and authoritative Committee to inquire into the great problem with which the Simplified Spelling Society is concerned. We have drawn up, as you all know, a sort of experimental scheme of spelling to see how far, with the existing alphabet, with no new letters, we can express a standard phonetic pronunciation. None of us claim that our scheme is perfect, but I think we do feel that we have called attention to a subject that is of great importance both as a scientific problem and as a problem of practical politics.

I want to say a word about it merely as a scientific problem. Mankind in the very earliest times seem to have discovered two ways of communicating ideas, one appealing to the eye and one appealing to the ear. You could communicate ideas either by making certain sounds with your

voice — from that you get language — or by making certain signs or marks on some material — from that you get, first picturegraphs, and eventually alphabetical writing.

The simplest form of the appeal to the eye was picture writing, or writing by ideogram; that is to say, that you have a picture, not a complete picture but a conventionalised picture, of every idea that you wish to express. We can see the traces of that in our alphabet, in which the letter A, for instance, is still a very reasonably good respresentation, at any rate judged by the standards of the most modern art, of the head of a cow with the horns sticking out. One interesting thing about that form of writing is that certain great authorities, for instance, Sir Arthur Evans, actually throws out the idea that that way of communicating, by marks or signs, may have been earlier than the invention of language. The chief argument he uses is that the Red Indians of North America have a system of picture writing which goes all through the Continent, although their various languages are entirely distinct and seem to be of more recent origin.

Something, very similar, of course, is the case in the Chinese Empire. There the people from one province cannot understand in the least the speakers from a distant province, but the writing is perfectly intelligible all through. If you wish to represent the word "father," you have a sign that indicates a man, and then in order to distinguish fathers from other men, the man holds a stick up in his hand. All the parents present will realise how characteristic that attitude is.

The difficulty about ideograms, or pure picture-writing, is chiefly the enormous number of signs that are wanted in order to convey ideas. I am told that a moderately well-educated Chinaman has to know 20,000 signs. Just think of the labour involved in that.

Then comes the second period, in which you are using your comparatively limited number of ideograms to express more ideas than there are pictures for, and there a phonetic system begins to come in which is extraordinarily complicated. A given ideogram may denote several different ideas: further, it is used phonetically to express the first syllable of the sound denoting those ideas. Thus, for instance, a particular cuneiform sign denotes *matu* (land) and *shadu* (mountain); and also the syllables mat, shad, and various others as they occur in longer words.

The next step was to invent a syllabary, viz., a number of signs for the syllables ba, be, bi, bo, bu, and so on. This was an immense improvement, but it still required a very large number of signs, and it was phonetically clumsy. For instance, an ancient King of Cyprus called "Stasikupros" writes his name in the Cyprian syllabary as "Se-ta-si-ke-w.pe-ro-se."

Then seems to have come a curious invention. Some people or other invented an *alphabet*, a real alphabet, but one which only wrote consonants and neglected vowel sounds altogether. An extremely learned friend of mine says he thinks that that alphabet was invented in South Arabia; and part of the reason is that certain tribes in South Arabia pronounce their consonants so violently still, according to him, that their faces are distorted by it.

That gave you a limited number of signs. A great advantage; but the disadvantages were enormous. The system did not represent accurately the phonetic value of words, and it often could not be understood, as we know from modern shorthand.

Then comes the next invention, which had a triumphant success and has dominated civilisation ever since, the invention apparently of the Greeks. They found this consonantal alphabet and found it had a number of consonants they did not want, whereas it had not the vowels which they did want, so they used the superfluous consonants as vowels. That gave us the alphabet we are now using. The alphabet went from Greece to Rome and has dominated Europe.

I call it a wonderful invention for two reasons: because it has been so generally successful; and because at some time it seems as if by means of that phonetic alphabet you did actually for the first time get a moment at which the written and the spoken sign coincided. When you marked the parchment or papyrus the marks meant the same thing as the spoken word.

Of course, that moment did not last, because every language was subject to phonetic development or phonetic decay — we used to call it decay, now we are told to call it development. The pronunciation of words changed more and more, so that the written sign in case after case began no longer to correspond with the spoken word. Then there were two courses obviously that might be taken. No one language adopts one entirely, or the other, but, roughly speaking, an illiterate people is not affected by the written tradition, and when it has to write, it writes the sound that it speaks. A nation with a literary tradition sticks to the written form, and in an uneasy way tries to make its pronunciation more or less agree with the written form. For example, let us take the word for Epiphany in Italian. You had a word written Epiphania, and so pronounced. People gradually got to slur the pronunciation to "Befania," and in modern Italian it is actually written *Befania*. On the contrary in England there was a town originally called *Pontemfractum* (broken bridge). Gradually people began to call it "Pomfret," but they went on writing it Pontefract.

There are all those difficulties with which an ordinary language now is confronted. In English, I think, we have got to a state of confusion that is really rather dangerous. That is to say, that I do not think it an exaggeration when certain foreigners say to me, as they often do, "We can read English, but we do not attempt to speak it, because that is like learning another language." On the other hand you find sometimes that coolies and so on in the East can speak English to a certain extent, but have not the least idea how to read. We are getting to the condition in which to learn English properly, so as to understand the signs written and the sounds spoken, requires a quite extraordinary degree of labour.

That is very important considering the vast world importance of the English language and the great extent of ground over which it is spoken. We ought not to allow the path of the English language to be cumbered by such an enormous and unnecessary difficulty.

If you take the European language, you can put two questions, I think, to each of them The first test is very hard: How far, when you have a word already spoken, can you tell how to spell it? English, French, Greek, Russian would fail hopelessly; Spanish, Italian, and German would squeeze through. The second is a more reasonable question: How far can you tell when you see a word written, how it ought to be pronounced? A good many languages will pass that test; indeed most. Certainly Spanish, Italian, German; on the whole, French, Danish, and Swedish. Will English? Not in the least. What about those words *ought, cough, bough, through*, and so on. Then there is the other instance of the person who was learning "low" and came to "now," calling it "no." They said, "No, that is not right. That is 'now.' To make it 'no' you put a 'k' in front."

The adoption of the phonetic spelling straight off would lead, of course, to great difficulties, chiefly two. It makes a breach of continuity with the past, so that we should either have to translate all our own old books into the new spelling or only educated people would be able to read them. There is another difficulty to which I am inclined to attach rather more importance; that is, that the adoption of a purely phonetic spelling would cut us off from what I may call the continuity of Europe. The culture of Europe is to a very large extent a Latin culture, and through all the languages of Europe there are masses of words which have come down more or less in their Latin form, so that I think the sort of change that is implied in writing the word "naishun" or "rashonal" probably would lead to more trouble than it was worth. We read foreign languages, most of us, a good deal more than we speak them, and it certainly is a considerable facility to everybody to see the words "nation" or "rational" written in the ordinary way. The Frenchman, German, and Englishman all understand at once at sight.

So if there is a practical solution to our problem — and there is no perfect solution — I am not quite sure that it may not be worth seeking for it along the road of on the whole leaving the Latin spellings pretty well as they are. Where there is a recognised European standard form of spelling the word, I think we might accept it, and devote our energies to scrapping what I may call the native spellings. After all, it is in the native words that most of the troubles occur. All those "oughts" and superfluous "k's" mostly occur in the ordinary Anglo-Saxon words, and the loss in simplifying them would be only a moderate one. There would be some loss, but not one that is in any degree comparable to the loss that would be made through rejecting the widely accepted Latin terminations.

I think the culture of Europe, as I said, is on the whole a Latin culture, though, of course, there are very important Nordic or Germanic nations. If the unity of European culture develops, as I think on the whole it is likely to, this country will occupy a very interesting position as a bridge. We are more than any other language, I suppose, a combination of the Latin and Nordic elements, and I am not sure that that is not a fact that should be borne in mind when we are considering the reformation of English spelling.

Old Students' Notes

A good proportion of our old students are in the Law College undergoing courses in Law, while a few have managed to get work in some grant-in-aid schools and Government offices.

Messrs. M. K. Parameswara Menon and P. R. Parameswaran Pillay are teachers in the N. S. English School at Changanachery.

Mr. A. M. Chandy is at present the headmaster of the English Middle School, Kalloopara, Tiruwalla.

Mr. C. I. Mathai is a teacher in the S. C. Seminary, Tiruwalla.

Mr. K. R. Elenketh is working as the headmaster of an English Middle School, near Trivandrum, belonging to the Nair Service Society.

Mr. P. M. Sikander Sahib is a teacher in a school at Eriyad. He is one of the secretaries of the Kerala Muslim Aikya Samgham.

Messrs. Mathen Mathai and K. Velutha Kochu are employed in the office of the Political Agent to the Governor-General, Trivandrum, and in the Huzur respectively.

Mr. Jacob George is up in Hyderabad working in a Mission school.

Messrs. V. C. Oommen, K. A. Mathew, O. P. Ninan, C. J. Cheriyan, M. K. Parameswara Menon and Dn. K. T. Mathai got married. We are very glad to see them admitted into the ranks of the 'wise men.' Our hearty felicitations and best wishes are with them.

Mr. P. C. Chacko, an old student of our College, has come out in the second class in the recent Honours Examination (History) from the Trivandrum Arts College. We offer our congratulations to him.

* * * *

The problem of unemployment is desperately facing the bulk of our graduates. Our educationists must pause to find out the ways and means of meeting the situation. It is significant to note that many of our graduates are obliged to enter the Law College when they find that their efforts in the scramble for some Government job have not been successful. They hope to spend at least two years in the Law College, by way of respite. We think there is a vast amount of truth in the statement that the discontent bred by unemployment is one of the main causes of the communal strife in our States. Our Government and our public men will be doing their duty by the country if they earnestly address themselves to find out a solution for the problem, which, if neglected, is sure to lead to grave consequences. Our graduates must try to find out independent ways of living, by taking, for instance, to agriculture and other productive industries for which there is abundant scope in our land.

We trust that the alumni of the Union Christian College will prove to be true witnesses in their several walks of life, of the spirit of amity and brotherhood that prevailed within the portals of our College. Their conduct will go a long way to foster understanding and goodwill between the various communities of our country.

Again the sea and air life-laden,
Yellow sands and dream'd mermaiden
Fringe of palm tree'd beech.
Again the water's waste of wildness
Tossing like a Mother childless.—
Incoherent speech

Of a poet musing, sighing,
Seems its moaning, swelling, dying;—
Dim and far away
Are his thoughts, for he is seeing
Faery things that have no being,
And he strains to say,

All of wistfulness and longing,
All the passions that come thronging
To the heart of youth;—
Song of prow through water gliding;
Scent of flowers where love lies hiding;
Blessedness of truth.

And he fails, for life is failing,
Bringing forth poor, plaintive wailing
From his clumsy lute;
Oh his strings are broken, tuneless,
Dark his soul as night that's moonless,—
Dark and maimed and mute.

'വിശുദ്ധൻ'

(V. C. John, Class I.)

വഞ്ചനക്കു വഴി കാട്ടുന്ന ദു-
ശ്ചിന്ത, വൻകപടമാം പ്രവൃത്തികൾ
ഏവമുള്ളവയിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞവൻ
പൂതജീവിതമതാചരിപ്പവൻ.

ദുർഗ്രഹക്കുഴിയിൽ വീണിടാതെയും
ദുരാധിയിൽ പരിതപിച്ചിടാതെയും
ദോഷമന്യന്നു വരുത്തിടാതെയും
തോഷമോടു നിവസിച്ചിടുന്നവൻ.

ഗുരുവായി മറവാനുയർന്നതാം
ചാരുഗോപുരമതോ ഗൃഹാളിയോ-
വൈരിനിഗ്രഹമതിന്നു ഖഡ്ഗമോ
വേണമെന്നു കരുതാതിരിപ്പവൻ.

ഹാ ഭയപ്രദ മഹാദ്രിദേശവും
ഉന്നതോഗ്രത കലർന്നൊരാഴിയും
നിർഭയാക്ഷിയതുകൊണ്ടു നിത്യവും
കമ്പമെന്നിയെ തെളിഞ്ഞു കാണ്മവൻ.

ശോകമാമൊരു യകലത്തകററിയും
സൽഗതിക്കു സവിലാക്കു നോക്കിയും
സാദ്ഗുണ്യചിന്ത ഏദയത്തിലാക്കിയും
വാണിടുന്നവനത്രെ ഭാഗ്യവാൻ.

നല്ലചിന്തകൾ വന്ന മിത്രമാം
നല്ല ജീവിതമെവന്നു വിത്തമാം.
വിശ്രമിക്കുമതിന്നുള്ള സത്രമാം
പാരവന്നു പവിത്രമന്ദിരമാം.

ഓം

വീരപൂജ

(G. K. PISHARODI, Class II)

'ചെത്സി'യിലെ ഋഷിവര്യനെന്ന് പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന കാർലൈൽ 'വീരപൂജ' (Hero worship) എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ഗഹനമായ ഒരു പ്രബന്ധം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആംഗ്ലേയരുടെ ഇടയിൽ അസ്തംഗതപ്രായമായിരുന്ന ഈ വിശ്വാസത്തെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്ത്, കാലാന്തരത്തിൽ നാശോന്മുഖമാകാത്തവിധം സുസ്ഥാപിതമാക്കിയത് ഈ മഹൽഗ്രന്ഥമാണ്. ചരിത്രപാരായണപരായണന്മാർ വീരപൂജാതല്പരന്മാരല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പൂർവ്വകാലസ്ഥിതിജ്ഞാനം നിരുപയോഗപ്രദമാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെ അവഹേളനം ചെയ്യുന്നവർ സൽപ്രവൃത്തികളെ കൊണ്ടാടേണ്ടതാണല്ലോ. ഉൽക്കൃഷ്ടത്തെയും അപകൃഷ്ടത്തെയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അവയ്ക്ക് നന്മയോടും തിന്മയോടുമുള്ള ബന്ധത്തെ മനസ്സിലാക്കി ജീവിതസമരത്തിൽ വിജയികളാകുവാൻ വേണ്ടതഴക്കവും പഴക്കവും നമുക്കുണ്ടാക്കിത്തരുകയാണല്ലോ ചരിത്രം ചെയ്യുന്നത്. ഈ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ ചരിത്രത്തിന് സഹായിച്ചാരാ അനിഷ്ടാർത്ഥമായി... അതു പ്രധാനേന ബഹുമാന ഹാസങ്ങളെ നമ്മിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലെ അവതാരപുരുഷന്മാർ മഹാന്മാരാണ്. ക്രിസ്തുദേവൻ മഹാന്മാർ ഉപ്പിനോട് ഉപമാനന്മാരാണെന്നു പറയുന്നു. ('Ye are the salt of the earth') 'നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ലവണമാണ്'. നൈസർഗ്ഗികമായി അതിനുള്ള ശക്തികൊണ്ട് ഉപ്പ് ചീഞ്ഞുപോകാത്തതു മാത്രമല്ല, ചീഞ്ഞുപോകുന്ന മററു വസ്തുക്കളെ രക്ഷിക്കുകൂടി ചെയ്യുന്നു. മഹാന്മാരുടേയും സ്ഥിതി ഇതു തന്നെ. അവർ തങ്ങൾക്കുള്ള ദിവ്യശക്തിയുടെ സഹായത്താൽ ആത്മത്രാണവും പരത്രാണവും സാധിക്കുന്നു. ... ചൈതന്യവും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അവർ പരോപകാരം ചെയ്യുന്തോറും അവരുടെ ... മഹാന്മാരുടെ ജീവിതം ലോകരുടേതാണ്. അവർ ലോകരുടെ നന്മക്കും തിന്മക്കും വേണ്ടി പ്രാണനെ ആഹുതി ചെയ്യുന്നു. ... കളെ സംഹരിച്ചുകൊണ്ടു സ്വാർത്ഥലോലുപന്മാരായി, ഐഹികസുഖാനുഭൂതിക്കു വേണ്ടി സാധാരണന്മാരുണ്ടോ പരമോൽകൃഷ്ടമായ ... നിന്ദ്യമായ നികൃഷ്ടജീവിതം നയിക്കുന്നു! ദുഷ്ക്രിയകളുടെ സന്തതിയായ ദുരിതവും, അവരുടെ ശക്തിവിശേഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു! ജന്യമായ അതൃപ്തിയും, അജ്ഞാനോൽഭൂതമായ അസമാധാനവും, സ്വാർത്ഥതല്പരതയുടെ ഫലമായ ദുഃഖവും പൂണ്ട് അവർ അധഃപതിക്കതന്നെ ചെയ്യും.

ക്രിസ്തുദേവൻ തന്റെ ജീവിതത്തെ ബലികഴിക്കുന്നതും ലോകത്തിലുള്ള പാപികൾക്കു വേണ്ടിയാണല്ലോ. പരമാരപ്രവേശനമഹാപാപത്തിൽനിന്നും അലാവുദ്ദീൻ കിൽജിയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിറ്റോറിലെ പതിവ്രതാമണികൾ ആത്മാവിനെ അനലനിൽ അർപ്പിച്ചു. ബ്രഹ്മവേഷധാരിയായ സുരനാഥന്റെ കബളത്തടക്കുന്നതിനും ശരണാഗതനായ മായാപ്രാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ധർമ്മകർമ്മത്തിൽ കുന്നിനെക്കൂടി പരാജിതനാക്കുന്ന ശിബിമഹാരാജാവ് ... സങ്കോചംകൂടാതെ തന്റെ ദേഹത്തിൽ നിന്നു മാംസം ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായി മുറിച്ചുകൊടുത്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള മഹാത്മാക്കൾ മഹാന്മാർ അവർക്കുവേണ്ടിയല്ല ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും അന്യരുടെ രക്ഷയ്ക്കായിട്ടാണെന്നും വിളിച്ചുപറയുന്നു.

ഏതാദൃശന്മാരായ വീരപുരുഷന്മാരെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമയല്ലേ, ധർമ്മമല്ലേ, ജീവിതോദ്ദേശമല്ലേ? മരണത്തിനു ശേഷവും അവരുടെ ഈ ശക്തി അനശ്വരമായിത്തന്നെയിരിക്കും. ആ ചൈതന്യം നമ്മിൽ പകരുവാൻ ധ്യാനത്തിനു ശക്തിയുണ്ട്. ഈശ്വരപൂജ, ഉപാസന, സ്തോത്രോച്ചാരണം മുതലായവക്ക് നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ കലക്കിത്തെളിച്ച് ശുദ്ധീകരിപ്പാനുള്ള ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടാണ് നാം നിത്യവും അപ്രകാരം ചെയ്യണമെന്ന് വിജ്ഞന്മാർ ഉപദേശിക്കുന്നതു്. കണ്ണടച്ച്, അഞ്ജലീബന്ധം ചെയ്ത് ധ്യാനമഗ്നരായി ഏതാനും സമയം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനു ശേഷം മരണത്തെക്കൂടി വരിക്കുവാൻ വേണ്ട ശക്തി രാജാകേശവദാസിന്റെ അനന്തിരവന്മാരും, നിർഭയാഷികളും ആയ ഇരയിമ്മൻ തമ്പിക്കും പത്മനാഭൻതമ്പിക്കും ലഭിച്ചതായി തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമല്ലാത്ത ചില ഭാഗങ്ങൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. 'തങ്ങളുടെ മാതുലനായ ആ പുരുഷകേസരിയുടെ സ്മരണ അവരുടെ ദേഹത്തിൽ വൈദ്യുതപ്രവാഹം പോലെ കടന്നു. ശാരീരികപീഡകളെ തൃണവൽഗണിക്കത്തക്ക ശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു ആത്മാവ് അവർക്കുണ്ടെന്ന് അവരുടെ രോമാഞ്ചം വെളിപ്പെടുത്തി. പ്രതാപസിംഹന്റെ അന്യാദൃശമായ ധൈര്യം, വേലുത്തമ്പിയുടെ കൂസലില്ലായ്മ, വിവേകാനന്ദന്റെ സ്വദേശസ്നേഹം, മഹാത്മഗാന്ധിയുടെ ധർമ്മനിഷ്ഠ, രാമയ്യന്റെ സ്വാമിഭക്തി, അരുന്ധതിയുടെ പാതിവ്രത്യം, സീതയുടെ ക്ഷമാശീലം, സുഭദ്രയുടെ ധീരത, സാവിത്രിയുടെ സാമർത്ഥ്യം എന്നിവ ഏതു മനുഷ്യനെയാണ് അഭിമാനപരതന്ത്രനാക്കാത്തതു്? അവരെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണ നമ്മിൽ പുതിയ ശക്തിയെ പകരുന്നു.

(1) വേലുത്തമ്പിയുടെ ഉൽക്കർഷേച്ഛയാൽ മൃതിയുടെ വക്ത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഈ സോദരന്മാരുടെ കഥ ഭയാനകമാണ്. ഇവരുടെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തശേഷം ക്ഷതത്തിൽ നിന്ന് രക്തം പുറപ്പെട്ടില്ലപോൽ. തിരുവനന്തപുരം കോട്ടയുടെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തുവച്ചാണ് ഈ കൃത്യം നടത്തപ്പെട്ടതെന്ന് ഊഹിച്ചുവരുന്നു.

ഈ കാരണം കൊണ്ടാണ് കേരളത്തിൽ പുരാതനകാലം മുതൽക്കു കാരണവന്മാരെ പൂജിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. ഭവനത്തിന്റെ അടുത്തു് വൃത്തിയായും ശുദ്ധമായും ഒരു സ്ഥലമുണ്ടാക്കി, പരേതന്മാരായ കാരണവന്മാരെ സ്ഥാപിച്ച്, നിത്യവും വിളക്കുവെച്ച്, നിവേദ്യം കഴിച്ചുവന്നിരുന്ന ഭവനങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യം ഒന്നു വേറെതന്നെ ആയിരുന്നു. ഭവനങ്ങളിൽ ആഘോഷമുണ്ടാകുന്നസമയങ്ങളിലെല്ലാം ഈ കൊട്ടിൽ അലങ്കരിക്കുകയും അതിലുള്ള കാരണവരെ വിശേഷപൂജകളാൽ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയോ? ഈശ്വരാരാധന തന്നെ നാമമാത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് വീരന്മാരെ പൂജിക്കണമെന്നുപറഞ്ഞാൽ പരിഷ്കാരികളുടെ കണ്ണിന് ഉരുക്കിയ ഇരുമ്പായിത്തീരുന്നതാണ്. ഹിന്ദുവാകട്ടെ ക്രിസ്ത്യാനിയാകട്ടെ തന്റെ മതം ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവൻ ഇന്ന് ആരുണ്ട്? ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഷേക്സ്പിയർ, നെൽസൻ മുതലായവരെ ഇന്നും ജനങ്ങൾ പൂജിച്ചുവരുന്നു. വെല്ലിങ്ടനെപ്പറ്റിയുള്ള ടെന്നിസന്റെ ഗാനം (O de on the death of the Duke of Wellington') ജനങ്ങൾ ഇന്നും ഇരുനേരവും പാടുന്നു. ശിവാജിയും, പ്രതാപസിംഹനും, സാംഗറാണാവും ആംഗ്ലേയരുടെ സഹായമില്ലെങ്കിൽ ഇന്നു നമ്മുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ എത്തുമായിരുന്നോ? അല്ലയോ ഭാരതീയരെ! നിങ്ങളുടെ അഭ്യുദയം നിങ്ങളുടെ ശക്തിയെ ശരിയായി അറിയുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന പൂർവ്വികന്മാരുടെ സ്മരണയിലും പൂജയിലുമാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്ന് ഓർക്കുവിൻ.

റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി

ഒരു വിമർശനം

(Narain Keshal Tunnar Class ii)

"പദ്യത്തിലെ ചൊല്ലുറതെല്ലാം ശ്ലോകമോ?" എന്നു "ചക്കീചങ്കര"ത്തിലെ ശാസ്ത്രികൾ ചോദിച്ചിട്ടു സംവത്സരം പത്തിരുപതു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ഭാഷാസാഹിത്യം പല വികടസന്ധികളേയും തരണംചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ഭാഗഭാക്കായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നുംതന്നെ "നോവലെഴുത്തി"നെപ്പോലെ സാഹിത്യസമുച്ചയത്തെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ക്ഷീണിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല. രസികാഗ്രേസരനായിരുന്ന കേസരിയുടെ ഗർജ്ജനം വെറും വനരോദനമായിട്ടാണു കലാശിച്ചതു്. 'പുളുമഴപെയ്യുമ്പോൾ. ഈ

ത്തിൽ ഏഴുകുന്നതുപോലെ' നോവലുകൾ പുത്തൻ പുത്തനായി ഇപ്പോഴും പുറത്തേക്കു വന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായ ലോകപരിചയവും, പ്രത്യേകമായ വാസനയും പ്രഫുല്ലമായ പാണ്ഡിത്യവും നോവലെഴുത്തിനു അത്യാവശ്യമാണെന്നു എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതുവരെ ഇത്തരം നോവലുകൾ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാനേ മാർഗ്ഗമുള്ളു. കാററാടിയന്ത്രത്തോട ഏററടുത്തു പടവെട്ടി പരാക്രമം കാണിച്ച ഡാൺക്വിക്സാട്ടിനെക്കാൾ കൂടുതൽ വിവേകബുദ്ധിയുള്ള നിരൂപകന്മാർക്കു ആർക്കും ഇവയെ നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട ഗൌരവം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ വിമർശനവിഷയമായ 'റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി' ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും പയററിപ്പരിചയിച്ച ആവത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടുതിരുമനസ്സിലെ ഒരു കൃതിയായതുകൊണ്ടും, ബഹുമാനപ്പെട്ട മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലാടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകമ്മിററിക്കാരുടെ അംഗീകരണത്തിനു പാത്രീഭൂതമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ഭാഷാഭ്യുദയകാംക്ഷികളിൽ ഏവരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കേണ്ട ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്.

കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രവിഷയമായി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നോവലുകളിൽ അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനമാണ് ഇതിനുള്ളത്. പറങ്കികൾ, ലന്തക്കാർ മുതലായ പാശ്ചാത്യവണിക്കുകന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നു പാണ്ടികശാലകളും കോട്ടകൊത്തളങ്ങളും ഉറപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന പതിനേഴാം നൂററാണ്ടിലെ മദ്ധ്യദശയാണ് കഥ നടന്നതായി സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാലം. അന്നു കൊച്ചിരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത് വയോധികയും വിഗതസന്താനയുമായ റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയായിരുന്നു. അവരുടെ കാലശേഷം കിരീടാവകാശിയായി ആ താവഴിയിൽ (ഇളയതാവഴി) ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പണ്ടത്തെ പതിവനുസരിച്ച്, മൂത്തതാവഴി, പള്ളുരുത്തിത്താവഴി, ചാഴൂർ താവഴി* എന്നീ മൂന്നു വംശവിഭാഗങ്ങളിൽ കൂടുതൽ മൂപ്പുള്ള ആൾക്കായിരുന്നു വാഴ്ചയേല്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. ഈ മാർഗ്ഗം അനുസരിച്ചു കുറെ നാളായി ആരും പ്രവർത്തിക്കാറില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇളയതാവഴിയിലെ "കററിമടിഞ്ഞപ്പോൾ" പ്രകൃത്യാ ശാന്തയും, ഈശ്വരവിചാരനിരതയുമായിരുന്ന റാണി പണ്ടത്തെ പതിവനുസരിക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കി, മൂത്തതാവഴിത്തമ്പുരാനെ ദത്തെടുത്തു. രണ്ടു മൂന്നു വർഷത്തേക്ക് [illegible]റവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാനും റാണിയോന്നിച്ചു കൊച്ചിക്കോവിലകത്തു താമസിച്ചു ഭരണം നടത്തിപ്പോന്നു. അന്ന്, അനുജൻതമ്പുരാൻ, അഞ്ചിക്കൈമൾമാരിൽ പ്രധാനിയായ ഇട്ടിക്കുമാരൻ കയ്മളുടെ മരുമകളും, രാജ്ഞിയുടെ വാത്സല്യഭാജനവും ആയ ഉണ്ണിമായയെ കോവിലകത്തു സംസ്കൃതം വായിക്കുവാൻ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കണ്ടു പരിചയപ്പെടുകയും, അവരുടെ പരിചയം കാലാന്തരത്തിൽ പ്രണയമായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ "ഈടാർന്ന പാച്ചോരനുരാഗനദിക്കവിഘ്നം കൂടാതൊഴുകുന്നു വദിക്കുകയില്ല ...വം" എന്ന തത്ത്വം അവിടേയും അനുഭവപ്പെട്ടു.

മൂത്തതാവഴിത്തമ്പുരാന്റെ അന്യാദൃശമായ കാര്യശേഷി, രാജ്ഞിയുടെ വിശ്വസ്തസേവകനും മന്ത്രിയുമായിരുന്ന രാമണക്കോവിലിന്റെ അസൂയാസങ്കലമായ അപ്രീതിക്കും, സാമൂതിരിയോട് പാരമ്പര്യമായി സിദ്ധിച്ചിരുന്ന വേഴ്ച പറങ്കിക്കച്ചവടക്കാരുടെ പരമവിരോധത്തിനും അദ്ദേഹത്തെ പാത്രമാക്കിത്തീർത്തു. തൽഫലമായി രണ്ടു മൂന്നു വർഷത്തിനകം അദ്ദേഹം സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടു. പ്രതികാരേച്ഛുവായ കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ മൂപ്പിലെ അനുമതിയോടുകൂടി [illegible]നാട്ടു ചെന്നു അയോധ്യാഭ്യാസത്തിൽ അദ്വിതീയമായ പാടവം സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷം, സ്വപക്ഷബലം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പറങ്കികളുടെ ജന്മശത്രുക്കളായ ലന്തക്കാരുമായി പരിചയപ്പെടുവാനും, അവരുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കുവാനും ഇടയായി.

ഇക്കാലത്തു കൊച്ചിയിലെ ഭരണത്തിലും ചില മാററങ്ങൾ വന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു. രാമണക്കോവിലിന്റെ പ്രേരണയും, പറങ്കികളുടെ ഉപദേശവും അനുസരിച്ച്, പറങ്കികളുടെ മിത്രങ്ങളായിരുന്ന വെട്ടത്തുതമ്പുരാക്കന്മാരിൽനിന്നു രാമവർമ്മ, വീരകേരളൻ, വീരരാഘവൻ, ഗോദവർമ്മ എന്നീ നാലു പേരെ റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി മനമില്ലാമനസ്സോടെ ദത്തെടുത്തു. ഈ സംഭവം രാമണക്കോവിലിന്റെ പ്രാബല്യത്തെ ശതഗുണീഭവിപ്പിക്കുകയും, കാലങ്ങളായി കൊച്ചിരാജ്യത്തെ മന്ത്രിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന പാലിയത്തച്ചന്മാരുടെ പ്രതാപത്തിനു അല്പം ഇടിവുതട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുത്തെ കാരണവരായിരുന്ന കോമിഅച്ചൻ ...

* മുറിഞ്ഞൂർത്താവഴി ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ അന്യംനിന്നു ഇളയതാവഴിയിലേക്കു ചേർന്നിരുന്നു.

മൂപ്പിലെ കക്ഷിക്കാരനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ "കൂറവിടേയും, ചോറിവിടേയും" എന്ന നിലയിൽ കൂടിയിരിക്കയാണു്. ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ ഇശത്തുകയ്മളുടെ മരുമകൾ ഉണ്ണിമായയെ സംബന്ധംചെയ്തു പ്രഭുക്കന്മാരെ പാട്ടിൽപ്പിടിക്കുവാൻ പണിതുടങ്ങിയപ്പോൾ കാര്യം നല്ല പണിയല്ലെന്നു അച്ചനും തോന്നിത്തുടങ്ങി. ചേററക്കുളം ഭട്ടതിരിയുടെ അപേക്ഷയും, ഉണ്ണിമായക്കു കേരളവർമ്മതമ്പുരാനോടുള്ള അനുരാഗവും കൂടി അറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ആപൽഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ണിമായയെ സഹായിക്കാതിരിക്കുവാൻ തരമില്ലെന്നായി. അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവോടും ചേററക്കുളത്തിന്റെ സഹായത്തോടും കൂടി ഉണ്ണിമായ സ്വന്തം ഗൃഹത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു തൃശ്ശിവപേരൂർ കോവിലകത്തു അഭയംപ്രാപിച്ചു. എന്നാൽ കോമിയച്ചന്റെ നിലയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കനിമിത്തം അവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതുപോലുള്ള രക്ഷ ലഭിച്ചില്ല. അതിനാൽ ഉണ്ണിമായയും അവരെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന ചേററക്കുളത്തു ഭട്ടതിരിയുംകൂടി ഉടൻതന്നെ പാലിയത്തച്ചന്റെ ബന്ധുഗൃഹമായ ചിങ്ങപുരത്തേക്കു തിരിച്ചു. തൃശ്ശൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജനത്തിനു വന്നവരെന്ന നാട്യത്തിൽ അവിടെ തല്ക്കാലം താമസമുറപ്പിച്ചു.

വിവാഹവിഘ്നംമൂലം നിരാശയനും നിരുത്സാഹനുമായിത്തീർന്ന ഗോദവർമ്മതമ്പുരാനാകട്ടെ, അപവാദം ഭയന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയിലേക്കു താമസം മാററി. അവിടേയും കാമ്യമായ മനസ്സുഖം ലഭിച്ചില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണു തന്റെ അവമാനത്തിന്നെല്ലാം കാരണഭൂതൻ പാലിയത്തച്ചനാണെന്നൊരു സംശയം ജനിച്ചതു്. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃശല്യം പ്രതികാരബുദ്ധിയായി പരിണമിച്ചു. ചതിയനെ ചതികൊണ്ടുതന്നെ അമർത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുറക്കുകയും ചെയ്തു. രാമണങ്കാവിലുമൊരുമിച്ചു് പാലിയത്തച്ചനെ ഉടൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയിലേക്കു അയക്കുവാൻ രാമവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പേർക്കു അദ്ദേഹം അയച്ച കുറി, വാസ്തവത്തിൽ, ഉർവ്വശീശാപംപോലെ ഉപകാരമായിട്ടാണു തീർന്നതു്. രാമവർമ്മതമ്പുരാനെ തല്ക്കാലം വിട്ടുപിരിയുവാനും, ഉണ്ണിമായയുടെ സ്ഥിതിഗതികളറിവാനും കൂടി സാധിക്കാതെ വല്ലംകറങ്ങുന്ന അവസരത്തിലാണു കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു ചെല്ലുവാൻ കല്പന ഉണ്ടായതു്. അങ്ങോട്ടു തിരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു ലഭിച്ച ഒരാഴ്ചത്തെ സാവകാശത്തിനിടയിൽ, ഭട്ടതിരിയെ കാണുവാനും വിവരങ്ങൾ സവിസ്താരമായിട്ടറിയുവാനും സംഗതിയായി. പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിന്നു തന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളേയും പ്രവൃത്തികളേയും തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അച്ചനു അതിരററ മനസ്താപമുണ്ടായി. മുഖംകാണിച്ചു യാഥാർത്ഥ്യമറിയിക്കുവാനുള്ള ശ്രമവും വ്യർത്ഥമായിക്കലാശിച്ചു. ഇനി പ്രവൃത്തികൊണ്ടല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുറച്ചു് അതിനു വേണ്ട ഉദ്യമങ്ങൾ തുടങ്ങി. കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയുടെ യഥാർത്ഥാവകാശിയായ തമ്പുരാനെ ഇളക്കി ആ കോട്ടയെ ഗോദവർമ്മയിൽനിന്നു വീണ്ടെടുക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാക്കി. അക്കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കുവാൻ സൈന്യസന്നാഹം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി വൈപ്പിനിൽ ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ ആയിടക്കു കപ്പലിറങ്ങിയിരുന്ന ലന്തക്കാരേയും, അവരുടെ പിടിബന്ധി എന്ന നിലയിൽ വച്ചിരുന്ന കേരളവർമ്മതമ്പുരാനെയും കണ്ടുമുട്ടി. മൂപ്പിലേക്കു ഗുണപ്രദമായ വിധത്തിൽ ലന്തക്കാരുമായി ഒരുടമ്പടി ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പ്രതികാരേച്ഛകൊണ്ടു അന്ധനായിത്തീർന്നിരുന്ന ഗോദവർമ്മതമ്പുരാന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത വിധത്തിലുള്ള നിർബ്ബന്ധം അനുസരിച്ചു അച്ചൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു ചെന്നു. അവിടെ അസ്വാതന്ത്ര്യമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരുന്നതു്.

എന്നാൽ ഈ ബന്ധനം അധികകാലം നിലനിന്നില്ല. ലന്തക്കാർ ആ കോട്ടയെ ആക്രമിച്ചതരത്തിൽ കോമിയച്ചൻ പുറത്തുകടന്നു രക്ഷപ്പെടുകയും, കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗോദവർമ്മരാജാവും പറങ്കിപ്രമാണികളും രക്ഷപ്പെട്ടു. പാലിയത്തച്ചൻ യുദ്ധത്തിനിടക്കു ചെയ്തുകൊടുത്ത ഒത്താശകളേയും, ലന്തക്കാരുമായി ചെയ്തിരുന്ന ഉടമ്പടയേയുംപററി അനുജൻ തമ്പുരാൻ മുഖാന്തരം അറിയുവാനിടയായപ്പോൾ പാലിയത്തച്ചനെക്കുറിച്ചു മൂപ്പിലേക്കുണ്ടായിരുന്ന തെററിദ്ധാരണ നീങ്ങി. ഒട്ടുംതന്നെ താമസിക്കാതെ പെരുമ്പടപ്പുമൂപ്പിന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തിനു എത്തിയിരുന്ന സാമൂതിരിയും ലന്തക്കാരുംകൂടി കൊച്ചിക്കോട്ടപിടിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി. എതിർത്തുനില്ക്കുവാനുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒത്തർ തമ്പുരാക്കന്മാർ മൂന്നുപേരും മൃതിപ്പെട്ടു. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ക്രോധവും വാശിയും പൂർവ്വാധികം വർദ്ധിച്ച ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ തെക്കൻനാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെയും ഇശത്തുകയ്മൾ മുതലായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും സഹായത്തോടുകൂടി ഒരു ഭീമമായ സൈന്യം ശേഖരിച്ചു കൊച്ചി വളഞ്ഞു. പട്ടണം പട്ടിണിയായപ്പോൾ റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി, പെരു

ഡടപ്പുമൂപ്പിൽ, കേരളവർമ്മ, പാലിയത്തച്ഛൻ മുതൽപേർ കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കും, യഥാകാലം ഏൽ കൊള്ളാമെന്ന കരാറിന്മേൽ ലന്തക്കാർ കൊച്ചിമ്പിയ്ക്കും പിൻമാറി.

ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ വീണ്ടും, "ഗോഷ്ഠി"നാഥനായപ്പോൾ, ഇത്തുകയ്യരുടെ പ്രതാപവും, പണ്ടത്തെ വിവാഹാലോചനയും ആവർത്തിച്ചു. എന്നാൽ ഈ വേഷ്ടയും ശിലാസ്ഥാപനം ചെയ്ത രാമണക്കോവിൽ, കയ്യരുടെ ഉയർച്ച കണ്ടു സഹിക്കവഹിയാതെ അകാലമൃതിയടഞ്ഞുപോയി. ഇശത്തുകയ്യർ ഇതിനു എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ കിട്ടൻപട്ടർ എന്നൊരു ഒരാഗ്രഹിയേന ഉണ്ണിമായയെ ചിങ്ങപുരത്തുനിന്നും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോരുവാൻ ചെയ്ത സൂത്രം വേണ്ടുന്നായി നടന്നിരുന്ന കേരളവർമ്മതമ്പുരാന്റെ മിടുക്കുമൂലം നിഷ്ഫലമായി പരിണമിച്ചിരുന്നു. സകാമുകഹസ്തത്താൽ മോചിതയായ ആ സ്ത്രീരത്നം ചിറമേൽ കോവിലകത്താണ് ഈ സമയത്ത് താമസിച്ചിരുന്നത്. അവിടെനിന്നും വീണ്ടുകൊണ്ടുപോരുവാൻ കയ്യരും ഗോദവർമ്മയും കൂടി ചെയ്ത ശ്രമം വിചാരിച്ചിരുന്നതിലധികം എളുപ്പത്തിൽ ഫലിച്ചു. എങ്കിലും ഉണ്ണിമായ ഗോദവർമ്മതമ്പുരാന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെടായ്കയാൽ, കൊച്ചിക്കോവിലകത്തെ ഒരു മുറിയിൽ, കയ്യരുടെ സുഗ്രീവാജ്ഞപ്രകാരം, അടയ്ക്കപ്പെട്ടു.

ലന്തക്കാർ ഉളിക്കുസമയത്തു പ്രത്യാഗമിച്ചു കാണാതിരുന്നതിനാൽ, 'റാണി' ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയെ തൃശ്ശിവപേരൂർ കോവിലകത്തു കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയിട്ട് മൂപ്പിൽ മുതൽപേർ കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു യാത്രയായി. അവിടെനിന്നും പത്തുപന്ത്രണ്ടു പടക്കപ്പലുകളോടുകൂടി തിരിച്ചു വരവേ വഴിയിൽ മൂപ്പിന്നു ജ്വരബാധിതനായി ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ഈ സംഭവം നിമിത്തം രാജ്യാവകാശിയായിത്തീർന്ന കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ, ഒരു ഭയങ്കര യുദ്ധത്തിനു ശേഷം കൊച്ചിക്കോട്ട പിടിച്ചടക്കുകയും, ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ കൊച്ചിയിൽനിന്നു എന്നെന്നേക്കുമായി വിട്ടുപിരിയുകയും ചെയ്തു. ഉണ്ണിമായ തടവുമുറിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട്, തമ്പുരാന്റെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു സന്തോഷമനുഭവിച്ചു. റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയെ തൃശ്ശിവപേരൂർനിന്നു ആഡംബരപൂർവ്വം എതിരേററു കൊണ്ടുപോന്നു. ലന്തക്കാരുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം നടത്തിയ ഒരു ഡർബാറിൽ രാജ്ഞിയും സന്നിഹിതയായിരുന്നു. അവിടെവെച്ച് ലന്തക്കാർ തമ്പുരാനു കനകമയമായ ഒരു കിരീടം സമ്മാനിക്കുകയും, റാണി അദ്ദേഹത്തെ വഴിപോലെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ഉണ്ടായി. രാജ്യാഭിഷേകം വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള എല്ലാ ചടങ്ങുകളോടുംകൂടി കേരളവർമ്മതമ്പുരാനെ ഇളയ താവഴിയിലേക്കു മുത്തു കയററി. അഭിഷേകവും താമസിയാതെ തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ഉണ്ണിമായ നെത്യാരമ്മയായി, പാലിയത്തച്ഛൻ മന്ത്രിയായി, കയ്യരുശ്രൻ മിത്രമായി, ചേററക്കുറം, കൊട്ടാരത്തിലെ തേവാരിയുമായി. "റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി" സ്വസ്ഥമായി ഈശ്വരഭജനം ചെയ്തുകൊണ്ട് പേരനാൽ കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നു."

ഈ പുസ്തകം രണ്ടോ മൂന്നോ തവണ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു വായിച്ചാലും കഥയിലെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള പൂർവ്വാപരബന്ധം മനസ്സിലാകുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. കാരണം കഥാഗതിയുടെ ഗോപനമല്ല: കഥാഗതിയോടു പറയത്തക്ക ബന്ധമൊന്നുമില്ലാത്ത നിസ്സാര കാര്യങ്ങളുടെ വിവരണമാണ്. ചരിത്രത്തെ അവലംബിച്ചു നോവലെഴുതുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരൻ, കഥയ്ക്കു കൂടുതൽ ആകർഷണവും, ഗാംഭീര്യവും, രസവും കൊടുക്കത്തക്ക ചരിത്രാംശങ്ങളെ മാത്രമേ അതിലുൾപ്പെടുത്താവൂ. വേണ്ടതിലധികം ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ കുത്തിച്ചെലുത്തിയാൽ കഥാഗതിക്കു തടസ്സവും, രസപ്രവാഹത്തിനു വിഘ്നവും നേരിടുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചിതമാണ്. അതു മാത്രമല്ല, കല്പനാമയമായ രക്തമാംസാദികളുടെ അഭാവം നിമിത്തം തൽസ്വരൂപം ബീഭത്സമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. 'റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി'യിൽ പക്ഷെ, "ഉണ്ണിമായോപാഖ്യാനം" ഒഴിച്ചുള്ള ഭാഗങ്ങളെല്ലാം "കൂട്ടുകൂടാത്ത" ചരിത്രം തന്നെയാണെന്നാണു തോന്നുന്നത്. ഇളയ താവഴി അന്യംനിന്നതിനാൽ ദത്തെടുക്കേണ്ടി വന്നതും മൂത്ത താവഴിത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ പ്രേരണമൂലം സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയതും, അവരുടെ ഉപദ്രവശമനാർത്ഥം പറവൂർ താന്നൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരെ ദത്തെടുത്തതും, ആ രണ്ടു കൂട്ടർക്കും തമ്മിലുണ്ടായ വഴക്കും അതിന്റെ തൽസ്ഥാനകൈക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എത്രയോ ശിഥിലമാണ്. അതിനു ഉണ്ണിമായാ—കേരളവർമ്മമാരുടെ അനുരാഗകഥ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഗോദവർമ്മരാജാവിനെ പ്രതിനായകനും, ആക്കിയതുകൊണ്ടു ഒരു പ്രയോജനവും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. കേരളവർമ്മതമ്പുരാനെ നായകനും, ഇട്ടിക്കുമാരൻ കയ്യർ, കോമിയച്ചൻ ഇവർ സേനാനായകന്മാർ—രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ എന്നിങ്ങനെ ലകളിലല്ലാതെ ഉണ്ണിമായയുടെ അമ്മാവൻ എന്നോ സഹായി എന്നോ ഉള്ള മട്ടിൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. ചരിത്രസിദ്ധമായ കഥയും, സങ്കല്പസൃഷ്ടമായ കഥയും നെയ്തു ചേർക്കുവാൻ" ഗ്രന്ഥകാരനു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, അവ രണ്ടു പ്രത്യേക കഥകളായിത്തന്നെ സ്ഥിതി

ചെയ്യുന്നു എന്നും ഉള്ളതാണ് പ്ലോട്ടിന്റെ പ്രധാന ദോഷം. പുസ്തകം വായിച്ചു തീരുന്നതുവരെ ജിജ്ഞാസ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻവേണ്ടി കേരളവർമ്മതമ്പുരാനെ "മറയത്താക്കി" എന്നു വരികിലും ഉദ്ദേശം സഫലമായെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പരിണാമഗുപ്തിയുള്ള നോവലുകളിൽ ഒന്നായിട്ട് ഇതിനെ കണക്കാക്കാമോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. നിർവ്വഹണസന്ധിയിൽ അത്ഭുതരസം വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ച തന്നെ. ഏതായാലും, കേരളവർമ്മതമ്പുരാനെ രാജാവാക്കാൻവേണ്ടി ടിപ്പുവിനെ ഉതിപ്പെടുത്തിയതു ഒരു കൊലക്കുററം തന്നെയാണ്.

കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കഥയും വ്യത്യസ്തമല്ല. മായാദീപപ്രദർശനത്തിൽ പ്രതിനിമിഷം പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു തിരോഭൂതമാകുന്ന ചില ചിത്രങ്ങളെപ്പോലെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതല്ലാതെ അവയിലൊരെണ്ണമെങ്കിലും വ്യക്തിഗതമായ സത്തയോടുകൂടി സഹൃദയഹൃദയത്തെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുന്നില്ല. പുസ്തകം വായിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ നാം കഥാപാത്രങ്ങളെ സ്മരിക്കുന്നേയില്ല. പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പോലും കഥാപാത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെപ്പററിയല്ലാതെ ആളുകൾ എന്ന നിലയിൽ അവരെപ്പററി വിചാരിക്കുന്നില്ല. നോവലെഴുത്തുകാരന്റെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന വെറും പാവകളെപ്പോലെയാണു അവരുടെ ജീവിതവും പെരുമാററവും. പേരെടുത്ത നോവലെഴുത്തുകാരെല്ലാം ആദ്യമായി ചില പാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുകയും കഥയെ അവരുടെ കയ്യിൽ സമർപ്പിക്കുകയും ആണു ചെയ്യുന്നതു്. നോവലിനുവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട "പാത്ര"ങ്ങളാണെന്ന് ഒരിക്കലും തോന്നരുത്.

"മാർത്താണ്ഡവർമ്മ"യിലെ അനന്തപത്മനാഭന്റെ കരുവിലാണു "കേരളവർമ്മ"തമ്പുരാനെ വാർത്തെടുക്കുവാൻ നമ്പൂരിപ്പാടു ശ്രമിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. ടിപ്പുവും താഞ്ചൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരും തമ്മിൽ രാജ്യസംബന്ധമായുള്ള വഴക്ക്, ടിപ്പുവിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉത്സാഹം, വേഷംമാററം, വിദേശിയവണിക്സംഘവുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടു, അവരുടെ ചിരാഭിലഷിതം ഇവയ്ക്കു പുറമെ ഉണ്ണിമായയോടുള്ള അനുരാഗം, യുദ്ധസാമർത്ഥ്യം, ചാരദൃഷ്ടി, അന്ത്യത്തിൽ അഭിലാഷസാഫല്യം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും സമാനധർമ്മങ്ങൾ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. പപ്പുത്തമ്പിയുടെ സ്ഥാനത്ത് പ്രതികൂലനായകനായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു ഗോദവർമ്മതമ്പുരാനാണ്. പാറുക്കുട്ടിയമ്മയ്ക്കു പകരം ഉണ്ണിമായയും, കാർത്ത്യായനിപ്പിള്ളയ്ക്കു പകരം ഉണ്ണികാളിയമ്മയും, സുന്ദരയ്യക്കു പകരം കിട്ടൻ പട്ടരും ഇതിലുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പാത്രങ്ങളിൽ ഒന്നും തന്നെ സി. വി. സൃഷ്ടികളോടു പ്രവൃത്തികളിലല്ലാതെ തന്മയത്വത്തിൽ യാതൊരു സാദൃശ്യവും വഹിക്കുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സങ്കല്പത്തിനും അനുഭവത്തിനും തമ്മിലുള്ള അന്തരമെന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കോമിയച്ചന്റെ സ്വഭാവത്തെ മാത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മതി. ധൈര്യം, വീര്യം, പരാക്രമം, രാജഭക്തി മുതലായ ക്ഷത്രിയഗുണങ്ങൾക്കൊരു വിളനിലമായിട്ടാണു അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിൽ ലേഖനം ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിലും, വാസ്തവത്തിൽ സ്വാർത്ഥപ്രിയനും, അസൂയാകലുഷിയും, വിശ്വാസഘാതകിയും, രാജനീതിപ്രകാരം വധ്യനായ ചാരനേക്കാൾ നിന്ദ്യനും ആയിട്ടാണു ഒരു പ്രഭു ഇതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്.

റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയുടെ പ്രധാന ഗുണം ഇതു അപണ്ഡിതന്മാർക്കും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാമെന്നുള്ളതാണ്. "രീതിരാത്മാകാവ്യസ്യ" എന്ന വാമനവചനം പാടെ ഖണ്ഡിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, രീതിക്കു കാവ്യസ്വരൂപത്തിൽ ഉള്ള പ്രാധാന്യം അപലപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തുവാനും ഉയർത്തുവാനും വാചകരീതി എത്രമാത്രം ഉപകരിക്കുമെന്നു അറിയുവാൻ 'അക്ബറും' "മാർത്താണ്ഡവർമ്മ"യുമെങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു സാധിക്കും. നിർവ്വികാരപരമായ കൃതികളിൽ പോലും വാചകങ്ങളുടെ ഐകരൂപ്യം ആശാസ്യമല്ല. എന്നാൽ "റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മി"യിൽ ഐകരൂപ്യം വരാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അധികം തെററുകൾ അതിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു.

"ചാഴൂർകോവിലകത്തു തന്നെ കോവിലകം വക ഒരു കൃഷിസ്ഥലം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു വളരെ വലിയതല്ലെങ്കിലും ഒരു കുടുംബത്തിനു..........ഒരൊന്നാന്തരം വീടായിരുന്നു."

"രാത്രിചന്ദ്രിക ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തന്റെ സകല സംശയങ്ങളും തീർക്കാമെന്നു അവർക്കു തോന്നാതിരുന്നില്ല."

"പാലിയത്തച്ചൻ അവിടവിടെ നടക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരു ദിക്കിൽ അടങ്ങി ഒതുങ്ങിയിരുന്നില്ല."

എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യാകരണവിരുദ്ധപ്രയോഗങ്ങളും,

"ഇശത്തേക്ക് പ്രത്യേകം ഒരാളെ അയച്ച് വിവരം അവിടെ അറിയിക്കുവാനും ഉണ്ണികാളി അമ്മയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുവാനും ഞാൻ ആളെ അയച്ചതു്" എന്നിങ്ങനെ വിലക്ഷണങ്ങളായ പൌനരുക്ത്യങ്ങളും,

"നാർണോന്മണിനു ചോറണോഥ കറിണോ കണ്ട്യാങ്ങണോ കൂപ്പണോ" വിനോദബന്ധുത്വം വഹിക്കുന്ന—"നേത്തെ, എവിടന്ന്, ഉടനെത്തന്നെ, ആയമ്മ, നടത്തില്ല, കറച്ചധികം പ്രത്യേകം തന്നെ ഉണ്ടായി, അവിടെനിന്നു താൻ പട ഒരുമിച്ചു വടക്കോട്ടാണു കേറിപ്പോയതു്" ഇത്യാദി—ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളും,

"തടസ്ഥം, തലയണ്ണ" ഇടങ്ങിയ അബദ്ധരൂപങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്ധ്യാസമയത്തു് തൊഴുവാൻ ചെന്നവർക്ക് തീർത്ഥവും പ്രസാദവും കിട്ടിയതായി നമ്പൂരിപ്പാട് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കു ആശ്ചര്യമെന്നു പറയുവാനില്ല. കസ്തൂരിക്കുറി പൂർത്തിക്കു ഏകദേശം ഇരുനൂറു ആളുകളോളമേ വന്നിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും "നൂറുനൂററമ്പതു പറ അരി വെച്ചിരിക്കണ"മെന്നൂഹിച്ച കാരമംഗലം നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ബുദ്ധിയും അസാദ്ധ്യം" തന്നെ. വയോധികയും, ഈശ്വരവിചാരനിരതയുമായ റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയുടെ അടുത്തിരുന്നു വെടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ "ചേററക്കുളത്തിന്റെ കാര്യം ഹാ മോശമായി. ഇന്നു കസ്തൂരിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരുത്തിയെക്കണ്ടു. അവർ കണ്ടാൽ തരക്കേടില്ലെന്നു എനിക്കും തോന്നി. എന്തിനു പറയുന്നു! അതു മുതൽക്കു് അവർക്കൊരു മൌനമായിത്തീർന്നു" എന്നുള്ള കാരമംഗലത്തിന്റെ പ്രസംഗവും, "ഭേഷ്ടില്ലല്ലോ" എന്ന തമ്പുരാട്ടിയുടെ സാന്ത്വനവും ഔചിത്യബോധത്തിന്റെ മറുകര കടന്നവയാണു്.

സശ്രദ്ധം ഒന്നുകൂടി വായിച്ചാൽ ഇതുപോലെയുള്ള അബദ്ധങ്ങളും, അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും വേണ്ടതിലധികം ഉദ്ധരിക്കുവാൻ സാധിച്ചേക്കും. പക്ഷെ അവയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു് അല്പം മര്യാദകേടല്ലേ എന്നുംകൂടി സംശയിക്കുന്നു. ബഹുമാനപ്പെട്ട മദിരാശി സർവ്വകലാശാലാ പാഠ്യപുസ്തകസമിതിക്കാർ സഹജമായ മഹാമനസ്കതയോടുകൂടി സമസ്താപരാധങ്ങളും പൊറുത്തു, ഇതിനെ പാഠ്യപുസ്തകമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, വിദ്യാർത്ഥികൾ കണ്ണുമിഴിച്ചിരുന്നു് ഉരുവിടുകയോ, ഉപന്യാസഗുളികകളാക്കി വിഴുങ്ങുകയോ ചെയ്യുകയല്ലാതെ "കുററവും കുറവും" പറയുവാനൊരുമ്പെടുന്നതു "ചെററം ചെത"മല്ലല്ലോ.

Printed and Published by C. V. Matthew, at the C. M. S. Press, Kottayam—1926.